

HOOFDSTUK 6

DE EERSTE TEST

Het was in allerijl dat Erika samen met Brian vertrokken was van zijn landgoed. Ze had gezien hoe enkele van zijn medewerkers witte bestelbussen aan het inladen waren en zijn volledige wapencollectie uit het huis haalden. Het leek erop dat Brian op de vlucht was. Erika zat naast hem in de groene VW Karmann Ghia, die vlot het Limburgse grondgebied verliet. Over Luik en Luxemburg was Frankrijk de bestemming.

Ze mocht van niemand afscheid nemen. Daar was geen tijd voor. Ze had haar oma graag nog een knuffel gegeven en een herinnering aan haar ouders meegenomen. Nu had ze niets anders dan haar blauwe jurkje met witte bolletjes en één wit met blauwe ballerina aan haar linkervoet.

‘Oh ja, da’s waar ook! Deze zal je kunnen gebruiken’, grinnikte Brian nerveus en hij nam uit zijn handschoenenkastje haar rechter ballerina. Tijdens de achtervolging door het bos naar het terrein van de mijn had hij het schoentje gevonden en bewaard als een trofee. Erika keek stuurs opzij en deed de ballerina aan haar voet.

‘Je moet niet zo stuurs kijken. Je krijgt nieuwe kleren en schoenen van het team, en je mag ook een bad nemen.’

Brian probeerde een grapje te maken door met een hand voor zijn neus te wapperen. Erika antwoordde door stoicijns uit het raampje naar buiten te blijven kijken. Ze kreeg het koud, en wreef het kippenvel van haar bovenarmen. Ze miste oma nu al.

Brian hield haar goed in de gaten en toonde zich voor het eerst menselijk.

‘Ik ben echt heel blij dat je voor *Team Mortis* gaat werken, Erika. En ik ben er zeker van dat je het heel goed zult kunnen vinden met je collega’s.’

Erika zuchtte stilletjes. Moedeloos ondersteunde ze haar hoofd met haar hand.

‘Zie het niet als een einde, maar als een nieuw begin.’

Geen reactie. Een bord *Tot ziens! Provincie Limburg* stond eenzaam langs de weg. Erika verliet haar thuishaven voorgoed.

Enkele uren later parkeerde Brian de VW aan de kant van de weg, bij een verlaten huisje in de Waalse Ardennen. Een man liet Brian wat papierwerk zien, en overlegde druk met hem. Erika was met over elkaar geslagen benen op een boomstronk gaan zitten. Ze keek de andere kant op. Ze wilde geen interesse tonen, maar hoorde wèl elk woord dat de mannen tegen elkaar zeiden. Het bleek over haar te gaan.

Het eerste pakje documenten was een kopie van haar overlijdensakte en een politierapport over haar dood. Brian floot naar Erika, riep haar erbij en liet haar de papieren lezen. Volgens de documenten was Erika Storm de avond ervoor om het leven gekomen, op zestienjarige leeftijd. De politie had rond middernacht haar lichaam gevonden en de dood vastgesteld. Ze zou zijn verdronken in de Zuid-Willemsvaart, op weg naar de fuif van de Chiro. Erika voelde de neiging om het blad te verfrommelen.

‘Doe je dat om mij te pesten? Verdrinken?’ vroeg ze bits. Brian was in de *mood* voor foute grappen.

‘Het leek me toepasselijk voor je.’

Erika gooide de papieren naar zijn hoofd en wilde boos wegbeenen, maar hij pakte haar bij haar arm en hield haar sussend tegen.

‘Sorry, ik plaag je maar wat. We hebben juist hiervoor gekozen zodat de mensen een verklaring krijgen voor alle drukte rond de Zuid-Willemsvaart gisteren. Al die sirenes ... Dan klopt dat verhaal. Je krijgt zelfs je eigen krantenbericht! En zaterdag word je begraven.’

Een kerkdienst en een witte kist, een grafsteen met je naam. Alles erop en eraan.'

Brian gaf haar een ander blad papier. Het was een proeftekst voor de krant.

Meisje uit Zuid-Limburg verdrinkt in kanaal.

Gisteren is de zestien jaar jonge Erika S. om het leven gekomen toen ze onderweg was naar de plaatselijke Chiro-fuif. Haar lichaam werd rond middernacht opgevist uit de Zuid-Willemsvaart. De politie weigert commentaar te geven over de exacte omstandigheden van haar dood. De gemeenschap van Zuid-Limburg is in shock.

Er was geen weg terug. Erika was dood. Althans, dat dachten alle jongens en meisjes van haar school, waaronder een paar van haar beste vriendinnen. Ze zouden niet begrijpen wat er gebeurd was en verscheurd zijn door verdriet. Erika kreeg het lastig bij het idee dat ze al die mensen zoveel pijn deed, terwijl ze gewoon nog leefde. Dit kòn niet goed zijn. Maar ze kon de tijd niet terugdraaien. Ze was nu lid van *Team Mortis* en Brian spaarde kosten nog moeite om haar identiteit uit te wissen.

'Wij van *Team Mortis* moeten onze identiteit constant vernieuwen, onze sporen uitwissen, relaties opgeven. De rest van ons leven dwalen we anoniem rond.'

Dat was ook de reden waarom het huis van Brian leeg werd gehaald. Na die vervelende situatie met Marco's drugs en dood was het tijd om van identiteit te veranderen, zoals een slang haar huid vernieuwt.

'Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn!'

Erika had nog geen nieuwe identiteit. Ze noemde zichzelf bij de naam die Femke en Simon haar gegeven hadden, maar voor de wet bestond ze niet meer.

Brian verzamelde de papieren en stopte ze in een zwarte kantoormap met het opschrift *Mortis 8*. Erika grinnikte smalend toen ze zag dat haar hele leven herleid was tot wat papieren in een stuk gevou-

wen karton. Alleen die paar velletjes papier herinnerden aan haar verleden.

‘*Mortis 8*, is dat mijn nieuwe naam?’ vroeg ze bits. ‘Of is het mijn volgnummer bij jullie *team*?’

Erika slaagde erin om het woord *team* met zo’n minachtende toon uit te spreken, dat Brian niet antwoordde, maar alleen glimlachte en de map in zijn tas stopte.

‘En waarom ben ik nummer acht? Waarom niet zeven? Of elf? Of dertien? Een ongeluksgetal zou beter bij me passen!’

‘Je hoeft niet altijd alles te weten’, snoerde Brian haar de mond en hij opende het portier van zijn VW Karmann Ghia.

‘Hop! Instappen.’

*

Tijdens de rit had Brian haar wat te eten gegeven. Onderweg kreeg ze ook nog een flesje frisdrank uit een automaat. Het had Erika loom gemaakt, en door het zachte schommelen van de wagen werd ze moe. Het was een zware nacht geweest. Ze had haar vriend verloren. Ze was gestorven op papier. *Mortis 8*. Ze kon geen seconde langer wakker blijven. Ze wilde nu alleen nog maar haar ogen dichtdoen en slapen.

Een klap! De auto kwam met een felle schok tot stilstand. Erika schoot wakker en keek verbaasd naar haar armen. Die zaten in twee metalen kokers. Twee zware kettingen werden door een slot samengehouden en zaten verankerd in het chassis van de VW Karmann Ghia. Hoe had hij dat tijdens haar dutje voor elkaar gekregen? Zou hij iets in haar drankje hebben gedaan? Een slaapmiddel misschien?

‘Waarom zit ik vast?’ vroeg Erika, maar Brian reageerde niet. De VW Karmann Ghia stond stil tussen de verlaten heuvels van Luxemburg, geen levende ziel te bekennen. De wielen waren geblokkeerd op een spoorlijn. Brian had op de overweg naast het wegdek gereden, en nu zat de wagen vast op de rails. Brian zette de wagen in z’n

achteruit, en gaf flink gas. Er kwam rook van de banden af en er hing gelijk een stank van verbrand rubber in de lucht. Maar de VW Karmann Ghia kwam geen centimeter voor- of achteruit!

‘Die zit mooi vast’, lachte Brian.

‘Kan je mij losmaken?’ vroeg Erika nerveus. ‘Straks komt er een trein!’

Brian antwoordde niet, maakte zijn gordel los en stapte uit de wagen. Hij snoof de frisse lucht op, genoot van het prachtige uitgestrekte landschap en de spoorlijn die tussen de hoge bomen verdween.

‘Best zonde van die VW Karmann Ghia,’ zei hij tegen Erika, ‘maar na dat incidentje met commissaris Reyners gisteren moet die auto de deur uit.’

Brian controleerde zijn horloge.

‘Handig dat goederentrein DF-134 die hier over twintig minuten passeert het werk voor mij zal doen. Dag hoor!’

Erika kon haar oren niet geloven.

‘Hoe? En ik dan?’

Brian stak een sigaret op.

‘Zie het als een opdrachtje om je *skills* te testen. Crisismanagement. Ik zou maar uit die auto proberen te komen als ik jou was.’

‘En wat als het mislukt?’

Brian glimlachte.

‘Dan ben je niet geschikt voor het team.’

Hij gooide het portier dicht en sloot de wagen af. Erika gilte hysterisch. Ze stampte tegen de deur, trok aan de ketting, maar ze kon er geen beweging in krijgen. Rechts van haar kronkelde de verlaten spoorlijn de natuur tegemoet, een bocht naar links. Ze rilde bij het idee dat de trein van 10.20 uur de VW zou verpletteren met haar erin!

Brian opende het portier opnieuw.

Erika smeekte: ‘Zeg alsjeblieft dat dit een grap is!’

Brian stak zijn wijsvinger op, gebaarde haar om stil te zijn. Hij hield zijn mobiele telefoon aan zijn oor.

‘Ja, ik ben het. Ik heb een nieuw vriendinnetje voor jou bij me ... Ja,

voor *Team Mortis*. Je kan haar oppikken op de overweg van de R76. Ik zou me maar haasten.'

Brian klikte de gsm uit.

'Voilà, ik heb gezelschap geregeld. Da's lief van mij, vind je ook niet?'

Hij glimlachte en gooide het portier weer dicht. Geklik. De wagen werd vergrendeld. Erika schreeuwde hysterisch de longen uit haar lijf. Die kerel was gek! Brian liep laconiek weg. Een witte bestelwagen pikte hem op en verdween aan de horizon.

Erika begon als een waanzinnige aan de kettingen te trekken. Misschien kon ze die uit de vloer breken en met slot en al uit de wagen ontsnappen? Maar Brian had zijn valstrik goed voorbereid. De minuten tikten weg op het klokje op het dashboard, en ze kwam geen stap dichterbij haar vrijheid.

Het was nu al 10.12 uur, nog acht minuten! Ze hoorde in de verte het geluid van een scootertje. Haar redding? Een jonge kerel met een helm op stopte naast de VW Karmann Ghia en gooide de scooter zonder nadenken op de grond. Hij deed de klep van zijn helm omhoog en keek naarbinnen. Hij zag het hulpeloze meisje met de ketting aan haar handen en een groot slot. Brian had niet gelogen.

De jongen schrok toen Erika opkeek en hem om hulp smeekte. Er was maar één meisje op de hele wereld die rode haren combineerde met zulke unieke helblauwe ogen.

'Erika!' riep hij en hij trok de helm van zijn hoofd. Ook het meisje kon haar ogen niet geloven. Dat smalle gezicht herkende ze uit duitzenden. Zijn zwarte haar hing zoals vanouds speels voor zijn kleine oogjes. Hij was nog steeds dezelfde doodgewone jongen.

'Nielsen!' Erika had haar neef al meer dan drie jaar niet meer gezien. Hij was gaan klimmen in de grotten van Durbuy en nooit teruggekeerd. Althans, dat was het verhaal dat haar verteld werd door de politie. En nu stond hij gewoon voor haar neus.

'Ik dacht dat je dood was?' riep ze.

'Wel, *guess what*. Ik ben geen *spooky* geest of zo, hoor. Ik ben hier

echt! Man, wat ben jij veranderd!' lachte hij. 'Je ziet er ongelooflijk goed uit.'

Nielsen was verbaasd dat zijn nichtje, dat jonge snotneusje, er nu een stuk volwassener uitzag dan toen hij haar voor het laatst had gezien.

'Dankjewel', glimlachte Erika. 'Ik stink alleen een beetje en het lijkt wel alsof ik deze jurk al een week aan heb.'

'Nee, serieus! Je bent volwassener geworden. Super! En je rode haar ziet er echt heel wat beter uit als het los hangt, zoals nu! Goed dat je 't korter hebt laten knippen.'

Nielsen knipoogde guitig. Erika's neef was echt nog geen steek veranderd.

'Leuk dat je zo tevreden bent over mijn haar, maar kunnen we nu eerst aan die trein denken?'

Nielsen knikte. Natuurlijk! Hij trok aan het portier van de wagen ... zonder effect. Hij liep naar de berm en zocht een dikke steen uit. Hij kwam aan haar raampje staan en hield de steen boven zijn hoofd.

'Hou je ogen dicht.'

'Kan je niet aan de andere kant een ruit inslaan?' vroeg ze snel. Nielsen knikte. Dat was een beter idee.

Met een schreeuw sloeg hij de steen tegen de ruit.

'Jaauuw!' Hij schreeuwde het uit van de pijn. De ruit vertoonde zelfs geen barstje! Brian had de VW laten pantseren en kogelvrij glas in laten bouwen.

Nielsen haalde z'n haar voor z'n ogen vandaan en besloot: 'We moeten wat anders bedenken!'

Erika zag het klokje van de auto verspringen. Het was nu al 10.16 uur! Er was gelukkig nog geen trein te zien, daar waar de rails in de bocht verdwenen.

'Oké maar snel, ik hoop maar dat die trein vertraging heeft.'

Nielsen ging achter de wagen staan en beukte zo hard hij kon tegen de bumper. Voor zo'n licht gebouwde jongen had hij al enorm veel kracht, maar de VW verzetten leek onmogelijk.

‘Hij zit vast op de rails’, riep Erika. ‘En ik denk dat de handrem erop staat.’

‘Ja zeg’, kwam Nielsen op adem. ‘Kan je dat van die handrem in het vervolg niet direct zeggen?’

Hij spurtte naar de scooter en bestudeerde hem aandachtig. Zijn hand wreef over zijn voorhoofd. Dan een glimlach, hij had een idee!

‘Ik heb een raar idee. Mag dat ook?’

‘Een raar idee?’

‘Ze hebben mij altijd geleerd dat je kansen moet grijpen waar je ze ziet.’

Erika knikte en haalde haar schouders op. Als Nielsen maar opschoot!

Nielsen nam de scooter op bij het stuur. Erika schrok. Wilde hij weggaan om materiaal te halen? Daar was geen tijd voor! Maar Nielsen tilde de scooter op tot boven zijn hoofd en gooide hem op het asfalt stuk. Erika begreep er niets van. Opnieuw gooide Nielsen de scooter een paar meter verder, trapte woedend op het motorblok. Korte, agressieve halen. De scooter moest kapot!

Inmiddels was het 10.18 uur. Erika zuchtte. Nielsen was niet goed bij zijn hoofd! Zij zou sterven in die VW. Dat kon niet anders. Nielsen prutste wat aan het wrak van de scooter en kwam trots naar haar toe. Hij liet haar een stukje recht metaaldraad zien dat hij gevonden had.

‘Moet ik nu blij zijn?’ vroeg ze moedeloos.

‘Ja, want ik ben een sloten-expert. Geef me een paar minuutjes.’

‘Je zult het in twee moeten doen.’

Nielsen spurtte snel om de wagen heen en controleerde de sloten. Bij de kofferbak bleef hij staan en streek met zijn duim over het metaal. Dit zou het worden! Hij begon verwoed met het metaaldraadjie in het slot te prikken. In geen tijd had hij de kofferbak open. Erika kon weer lachen. Nielsen was een *crack*! Hij trapte de achterstoel plat en kroop, lenig als een slang, naar Erika toe. Hij gaf haar een kus op haar wang.

‘Aangenaam, nichtje. Alles goed?’

Erika zag in de verte vanuit de bocht de trein verschijnen. Ze gilte de stilte stuk. Nielsen begon als een gek aan het hangslot te peuteren. De trein was nog maar een paar honderd meter van hen verwijderd! De treinmachinist waarschuwde hysterisch met zijn hoorn toen hij de VW op de rails zag staan. Hij ging vol in de rem, al had dat geen zin. De vonken sprongen van het spoor. Door het gewicht van de zware wagons erachter, werd de locomotief verder gestuwd over de rails en vloog in sneltreinvaart op de VW Karmann Ghia af. Opnieuw blies de hoorn van de trein. Nielsen veegde zijn bezwete handen droog. Hij stak het metaaldraadje opnieuw in het slot. Erika wilde hem opjagen, maar zag dat Nielsen zich moest concentreren. *Links voelen, metaal een beetje terugtrekken, naar rechts. Nee, iets dieper, draaien. Lukt niet. Jawel, draaien!*

Nielsen klikte het slot los. Erika gilte van opluchting en sloeg de kettingen van zich af. Nielsen trok tweemaal aan de klink, duwde het portier open en samen met Erika viel hij op de rails. Erika sprong op en trok Nielsen vlak voor de locomotief van de rails, zijn voeten nog geen meter verwijderd van de griezelig grote wielen.

Met een verschrikkelijk lawaai beukte de gigantische locomotief op de kleine VW Karmann Ghia. De wagen werd in een seconde uit elkaar gescheurd. Honderden kleine onderdelen van glas en metaal vlogen vrij door de lucht. Erika en Nielsen keken met grote ogen naar wat hun dood had kunnen zijn als Nielsen het slot niet op het laatste moment los had gekregen. Erika knuffelde haar neef, ze verpletterde hem bijna, terwijl de grote goederenwagons met krijsende remmen over de overweg scheurden.

‘Ik heb alleen heel slecht nieuws’, grapte Nielsen en hij wees naar zijn kapotte scootertje.

‘We moeten lopend naar huis.’

Erika glimlachte en gaf Nielsen een speels tikje. Zuchtend maar opgelucht liet ze zich op de rijweg achterover vallen. Dit was een wel heel nipte redding geweest!